

Радва се той, че е въ бащина градина, че е свободенъ и върши каквото му сърце иска.

Ала нѣкой го бутва отъ нѣкъде. Павелъ се сепва и, видѣлъ се средъ мрачнитѣ стени на килията, разбира, че онова, що го е радвало е само сънь.

Болно се свиваше сърцето му.

— Ето туй що ми се виждаше, че е както си е било нѣкога — излиза сънь; онова, което никога не съмъ виждалъ и преживѣвалъ и ме мори като лоша въ сънь — излиза че е истинско нѣщо.

Той долавяше, че въ него всичко се е размжтило и не можеше да разграничи, кога се мръква, кога съмва; изгубилъ бѣше интересъ къмъ вънкашния свѣтъ. Въ подусъзнание, като продигащъ се отъ тежка